

ט,א כי את-כל-זה נתתי אל-לבי, ולבור את-כל-זה, אשר הצדיקים
והחכמים ועבדיהם, ביד האלהים; גם-אהבה גם-שנאה, אין יודע
האדם--הכל, לפניהם. ט,ב הכל כאשר לכל, מקרה אחד לצדיק
ולרשע לטוב ולטהור ולטמא, ולזבח, ולאשר איננו זבח: כטוב,
כחטא--הנשבע, כאשר שבועה ירא. ט,ג זה רע, בכל אשר-נעשה
תחת השמש--כי-מקרה אחד, לכל; וגם לב בני-האדם מלא-רע
והוללות בלבבם, בחייהם, ואחריו, אל-המתים. ט,ד כי-מי אשר
יבחר (יחבר), אל כל-החיים יש בטחון: כי-לכלב חי הוא טוב, מן-
האריה המת. ט,ה כי החיים יודעים, שימתו; והמתים אינם
יודעים מאומה, ואין-עוד להם שכר--כי נשפח, זכרם. ט,ו גם
אהבתם גם-שנאתם גם-קנאתם, כבר אבדה; וחלק אין-להם עוד
לעולם, בכל אשר-נעשה תחת השמש. ט,ז לך אכל בשמחה לחמד,
ושתה בלב-טוב יינד: כי כבר, רצה האלהים את-

מַעֲשֵׂיךָ. ט,ח בְּכָל-עֵת, יִהְיוּ בְּגֹדֶיךָ לְבָנִים; וְשִׁמּוֹן, עַל-רֹאשְׁךָ אֵל-
יַחֲסֹר. ט,ט רְאֵה חַיִּים עִם-אִשָּׁה אֲשֶׁר-אָהַבְתָּ, כָּל-יְמֵי חַיֵּי הַבְּלָדָה,
אֲשֶׁר נָתַן-לְךָ תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ, כָּל יְמֵי הַבְּלָדָה: כִּי הוּא חֶלְקְךָ, בַּחַיִּים,
וּבְעַמְלֹךָ, אֲשֶׁר-אַתָּה עֹמֵל תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ. ט,י כָּל אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ,
לַעֲשׂוֹת בְּכַחֲדְךָ--עֲשֵׂה: כִּי אִין מַעֲשֵׂה וְחֻשְׁבוֹן, וְדַעַת וְחֻכְמָה, בְּשֵׂאוֹל,
אֲשֶׁר אַתָּה הַלֵּךְ שָׁמָּה. }ס }

ט,יא שִׁבְתִּי וְרָאֵה תַּחַת-הַשָּׁמֶשׁ, כִּי לֹא לְקָלִים הַמְרוּץ וְלֹא לְגִבּוֹרִים
הַמְלַחֲמָה וְגַם לֹא לְחֻכְמִים לָחֵם וְגַם לֹא לְנִבְנִים עֹשֶׂר, וְגַם לֹא
לַיָּדָעִים, חוֹן: כִּי-עֵת וְפָגַע, יִקְרָה אֶת-כֻּלָּם. ט,יב כִּי גַם לֹא-יִדַע
הָאָדָם אֶת-עֵתוֹ, כַּדָּגִים שֶׁנֶּאֱחָזִים בְּמִצּוּדָה רָעָה, וְכַצִּפּוּרִים, הָאֲחֻזּוֹת
בְּפֶחַ; כֹּהֵם, יוֹקְנָשִׁים בְּנֵי הָאָדָם, לָעֵת רָעָה, כְּשֶׁתִּפּוֹל עֲלֵיהֶם
פְּתָאִם. ט,יג גַּם-זֶה רְאִיתִי חֻכְמָה, תַּחַת הַשָּׁמֶשׁ; וְגִדּוּלָה הִיא,
אֲלֵי. ט,יד עִיר קִטְנָה, וְאֲנָשִׁים בָּהּ מְעָט; וּבֵא-אֵלֶיהָ מֶלֶךְ גָּדוֹל, וְסָבַב

אתה, ובנה עליה, מצודים גדלים. ט,טו ומצא בה, איש מסכן חכם,
ומלט-הוא את-העיר, בחכמתו; ואדם לא זכר, את-האיש המסכן
ההוא. ט,טז ואמרתי אני, טובה חכמה מגבורה; וחכמת המסכן
בזויה, ודבריו אינם נשמעים. ט,יז דברי חכמים, בנחת נשמעים--
מזעקת מושל, בכסילים. ט,יח טובה חכמה, מפלי קרב; וחוטא
אחד, יאבד טובה הרבה.

יא זבובי מות, יבאיש יביע שמן רוקח; יקר מחכמה מכבוד,
סכלות מעט. יב לב חכם לימינו, ולב כסיל לשמאלו. יג וגם-בדרך
כשהסכל (כשסכל) הלך, לבו חסר; ואמר לפל, סכל הוא. ידאם-
רוח המושל תעלה עליה, מקומה אל-תנח: כי מרפא, יניח חטאים
גדולים. יה יש רעה, ראיתי תחת השמש--כשגגה, שיצא מלפני

השליט. יו נתן הסכל, במרומים רבים; ועשירים, בשפל
ישבו. יי ראיתי עבדים, על-סוסים; ושרים הלכים כעבדים, על-
הארץ. יי חפר גומץ, בו יפול; ופרץ גדר, ישכנו נחש. ייט מסייע
אבנים, יעצב בהם; בוקע עצים, יסכן בם. יי אם-קהה הברזל,
והוא לא-פנים קלקל, וחילים, יגבר; ויתרון הכשיר,
חכמה. יי אם-ישף הנחש, בלוא-לחש; ואין יתרון, לבעל
הלשון. ייב דברי פי-חכם, חן; ושפתות כסיל, תבלענו. ייג תחלת
דברי-פיהו, סכלות; ואחרית פיהו, הוללות רעה. ייד והסכל, ירבה
דברים; לא-ידע האדם, מה-שיהיה, ואשר יהיה מאחריו, מי יגיד
לו. ייטו עמל הכסילים, תיגענו--אשר לא-ידע, ללכת אל-
עיר. ייז אי-לך ארץ, שמלכך נער; ושריך, בבקר
יאכלו. ייז אשריך ארץ, שמלכך בן-חורים; ושריך בעת יאכלו,
בגבורה ולא בשתי. ייח בעצלתים, ימד המקרה; ובשפלות ידים,

יְדַלֶּף הַבַּיִת . יֵיט לְשׁוֹחֵק עֹשִׂים לֶחֶם, וְזֵין יִשְׂמַח חַיִּים ; וְהַכֶּסֶף,

יַעֲנֶה אֶת-הַכֹּל . יֵב גַּם בְּמִדְעָד, מִלֶּד אֶל-תִּקְלָל, וּבְחִדְרֵי מִשְׁכָּבָד,

אֶל-תִּקְלָל עֲשִׂיר : כִּי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיד אֶת-הַקּוֹל, וּבַעַל הַכֹּנָפִים

(כְּנָפִים) יִגִּיד דְּבָר .